

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216211510
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2216211510.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. C. E. XXXX/X, F., zastúpeného advokátom: JUDr. Peter Harakály, so sídlom Mlynská 28, Košice, proti žalovanému: Generali Česká pojišťovna, a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika: IČO: 45 272 956, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky: Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 54 228 573, zastúpenému splnomocnencom: SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, IČO: 47 235 616, o náhradu škody na zdraví vo výške 19.048 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 11C/189/2016-706 zo dňa 14. júla 2022 – odvolanie žalobcu voči zamietajúcejmu výroku II. a výroku V. o trovách konania a odvolanie žalovaného proti vyhovujúcejmu výroku I. a výroku V. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. p o t v r d z u j e .
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a vo výroku V. o trovách konania r u š í a vec v r a c i a v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- 20 -
26Co/28/2023
26Co/28/2023-
2216211510

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu vo výške 1.030 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom III. návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol; výrokom IV. konanie v časti čo do istiny vo výške 18.018 eur zastavil a výrokom V. rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 420 ods. 1, 2, 3, § 420a ods. 1, 2, 3, § 427 ods. 1, 2, § 428 ods. 1, 2, § 441, § 511 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj ust. § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ust. § 2 ods. 3 písm. d), § 5 ods. 2, § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia.

3. Vecne súd argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že žalobca ako vodič motorového vozidla zn. VW Touran, EČ: F. XXX G., utrpel ťažké ublíženie na zdraví pri dopravnej nehode dňa 11.05.2015, ktorú zavinil vodič nákladného motorového vozidla zn. VW Transporter, EČ: G. XXX H., I. J., ktorý z nezistených dôvodov prednou časťou svojho vozidla narazil do pred ním jazdiaceho osobného motorového vozidla zn. Citroën Berlingo, ktoré z dôvodu nárazu prešlo do protismeru a čelne narazilo do proti idúceho motorového vozidla zn. VW Touran, ktoré viedol žalobca. Za škodu na zdraví poškodenému zodpovedá prevádzkovateľ a vodič motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, na základe objektívnej zodpovednosti podľa ust. § 427 a nasl. a tiež podľa § 420 OZ. Prevádzkovateľ motorového vozidla mal v čase škodovej udalosti uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z., pričom priamy nárok voči poisťovateľovi je daný v § 15 cit. zák. V dôsledku úrazu utrpel žalobca tržnú ranu vo frontálnej oblasti, v oblasti koreňa nosa, nadobočia a ľavej ušnice, zlomeninu orbity vpravo, pomliaždenie hrudníka, zlomeninu XI. rebra vľavo a VII., VIII., IX., X. rebra vpravo, trhlinu bránice, poúrazový hrotový pneumothorax, zmeny sleziny, zlomeninu priečneho výbežku C6 vľavo, zlomeninu výbežkov L1 a L2 vľavo, amputáciu predlaktia vľavo, zlomeninu pately vpravo a zlomeninu ľavej stehrovej kosti. V Národnom rehabilitačnom centre Kováčová bol od 12.8.2015 do 21.10.2015. Podľa lekárskeho posudku o bolestnom vypracovanom K. I. E., ortopédom z Národného rehabilitačného centra Kováčová dňa 22.12.2015, bolo bolestné stanovené vo výške 1.110 bodov. Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, výška náhrady za jeden bod sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom vznikol nárok na jej náhradu. Opatrením MZ SR č. SO 2622-OL-2015 zo dňa 13.5.2015 bola pre rok 2015 určená výška náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia za 1 bod 17,16 eura. Náhrada za bolestné tak predstavuje sumu vo výške zaokrúhlene 19.048 eur. Žalobca uplatnil dňa 10.02.2016 u žalovaného z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu bolestného vo výške 19.048 eur v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. Predmetné uplatnenie nároku žalovaný prevzal dňa 12.02.2016. Uplatnený nárok na náhradu škody nebol žalovaným v zákonnej trojmesačnej lehote v zmysle ust. § 11 ods. 5, 6, 7 zákona č. 381/2001 Z. z. a § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z. z. uspokojený. V priebehu konania žalobca časť svojej žaloby podaním zo dňa 25.05.2021, čo do istiny vo výške 14.414,40 eura zobral späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť, nakoľko oznámením zo dňa 21.12.2020 žalovaný plnil žalobcovi po odpočítaní 20 % spoluviny z titulu bolestného sumu 14.414,40 eura. Podaním zo dňa 08.04.2022 zobral späť ďalšiu časť svojej žaloby vo výške 3.603,60 eura a v tejto časti žiadal konanie zastaviť, nakoľko žalovaný oznámením zo dňa 28.03.2022 plnil dňa 10.03.2022 po odpočítaní 20 % spoluviny z titulu bolestného sumu vo výške 3.603,60 eura. Súd preto konanie v časti čo do istiny spolu vo výške 18.018 eur zastavil.

4. Ďalej súd prvej inštancie z rozhodnutia Sociálnej poisťovne pod č. 6107-8/2019-LM zo dňa 05.09.2019 zistil, že žalobca nemal nárok na úrazový príplatok za dočasnú pracovnú neschopnosť, pretože Sociálnej poisťovni, pobočka Liptovský Mikuláš boli dňa 09.06.2015 zamestnávateľom doručené podklady pracovného úrazu zo dňa 11.05.2015. Dňa 09.06.2015 bolo doručené potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti č. N988071, ktorým bol žalobca uznaný dočasne práceneschopný od 11.05.2015. Ošetrojúci lekár na potvrdení o dočasnej PN vyznačil, že sa jedná o DPN z dôvodu pracovného úrazu. Zamestnávateľ podaním zo dňa 28.08.2019 oznámil, že poškodenie zdravia žalobcu zo dňa 11.05.2015 neuznáva ako pracovný úraz. V liste zamestnávateľ žalobcu uvádza, že vykonal šetrenie úrazu poškodeného, t.j. žalobcu, ku ktorému došlo 11.05.2015. V predmetnom liste zamestnávateľ žalobcu uvádza, že interným šetrením okolností a príčin vzniku úrazu žalobcu zistili, že v čase, keď sa ich bývalému zamestnancovi, t.j. žalobcovi stal úraz, sa nejednalo o výkon pracovnej činnosti z poverenia zamestnávateľa, ale o jeho súkromnú aktivitu. V zápisnici o výsluchu žalobcu na OO PZ Dunajská Streda sa sám žalobca vyjadril tak, že cestoval z Bratislavy do obce Martovce, preto vzhľadom na funkciu žalobcu u zamestnávateľa, tento dobre vedel, že sa nejedná o pracovný úraz, napriek tomu zahlásil predmetný úraz a dopravnú nehodu Sociálnej poisťovni, preto žalobca nemá nárok na úrazový príplatok za dočasnú pracovnú neschopnosť od 11.05.2015 do 08.05.2016 v dôsledku úrazu zo dňa 11.05.2015.

5. V zmysle ust. § 441 OZ sa súd zaoberal otázkou miery zavinenia poškodeného, teda žalobcu na spôsobení škody, t.j. či žalobca svojím zavineným konaním prispel k vzniku škody alebo k zväčšeniu jej rozsahu. V znaleckom posudku vypracovanom znalcom Ing. Ladislavom Šipulom č. 52/2015 sa znalec vyjadril tak, že pri dovolenej rýchlosti 90 km/hod a zmene smeru svojej jazdy smerom po pravej krajnici celým vozidlom, by sa zrážke s proti idúcim vozidlom dokázalo vyhnúť. Žalobca však prekročil povolenú

rýchlosť a viedol svoje motorové vozidlo rýchlosťou 115,5 km/hod. Na základe uvedeného súd uzavrel, že žalobca svojim zavineným konaním prispel k vzniku škody, resp. k zväčšeniu jej rozsahu. Preto bolo potrebné skúmať aj mieru zavinenia vodičov všetkých troch motorových vozidiel zúčastnených na dopravnej nehode. Na základe toho určil súd pomer zavinenia na dopravnej nehode vo výške 20 %.

6. Ohľadom nároku na úrok z omeškania súd uviedol, že žalovaný sa ani nemohol dostať do omeškania, pretože neboli splnené zákonné podmienky žalovaného pri likvidácii. Súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. a je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) citovaného zákona, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Dovolací súd v uvedenom rozhodnutí mal za to, že ustanovenie § 11 cit. zákona sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá by bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca v § 11 ods. 8 cit. zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu k OZ. Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. V danom prípade dňa 22.03.2017 bolo poškodenému oznámené, že jeho nároky je potrebné si uplatniť v Sociálnej poisťovni, to znamená, že žalovaný nebol nečinný. Keďže žalobca predtým tvrdil, že sa jedná o pracovný úraz, jeho zamestnávateľ bol povinný predkladať výsledky vyšetrovania pobočky Sociálnej poisťovne. Táto skutočnosť vyplýva aj zo zákona č. 126/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, pričom zamestnávateľ musel posudzovať úraz žalobcu ako registrovaný pracovný úraz a musel zisťovať príčinu a všetky okolnosti jeho vzniku a mal ďalej povinnosť tieto informácie poskytnúť Sociálnej poisťovni. Žalobca bol konateľom v spoločnosti L. M. M., ktorá je zamestnávateľom žalobcu do 23.03.2017. Konateľ je povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou. Žalovaný ďalej poukázal na to, že neobstojí tvrdenie žalobcu uvedené na pojednávaní dňa 24.07.2018 v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 40C/56/2017, že „žalobca nebol kontaktovaný zo strany Sociálnej poisťovne, tak to neriešil“. Predmetné informácie o výsledkoch vyšetrovania pracovného úrazu mali byť predložené Sociálnej poisťovni žalobcom, resp. povereným zamestnancom a vzhľadom na to, že k dopravnej nehode došlo 11.05.2015, mal žalobca dostatok času na splnenie zákonných povinností. Žalovaný ďalej poukázal aj na tú skutočnosť, že v konaní sp. zn. 7C/10/2018 na Okresnom súde Bratislava IV bolo zistené, že registrovaný záznam o úraze žalobca podpísal a ako uviedla Sociálna poisťovňa, uplatnil si v Sociálnej poisťovni žiadosťou úrazový príplatok. Rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 05.09.2019, ktorým Sociálna poisťovňa konštatuje, že nejde o pracovný úraz, žalobca predložil do tohto konania až takmer po roku, pričom ním musel disponovať už od septembra 2019. Žalovaný preto uviedol, že doklad o preklasifikovaní pracovného úrazu zamestnávateľom, doručil zamestnávateľ Sociálnej poisťovni v auguste 2019, prípadne začiatkom septembra 2019, pričom tak mal urobiť bezprostredne po dopravnej nehode. Súd preto žalobu v časti čo do priznania úrokov z omeškania a priznania vyčíslených úrokov z omeškania zamietol.

7. Čo do istiny vo výške 1.030 eur súd žalobe vyhovel poukazujúc na tú skutočnosť, že K. I. E. N. dňa 22.12.2015 vypracoval lekársky posudok o bolestnom, pričom určil, že bolestné za úraz je spolu vo výške 1.110 bodov. Žalovaný si sám dal vyhotoviť lekársky posudok, ktorý vypracoval dňa 08.04.2016 K. M. K., ktorý určil 1.050 bodov. Súd uviedol, že čo sa týka lekárskeho posudku K. M. K., chirurga, predmetný posudok nespĺňa náležitosti v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z., nakoľko nespĺňa náležitosti § 7 ods. 1 cit. zákona poukazujúc na § 2 ods. 3 písm. d) cit. zákona. V písomnom podaní žalovaného zo dňa 13.09.2016 (č. l. 30) sa žalovaný vyjadril v tom smere, že „pokiaľ ide o výšku škody, zaplataenia ktorej sa žalobca domáhal proti žalovanému, pri jej vyčíslení žalobca vychádzal z lekárskeho posudku o bolestnom zo dňa 22.12.2015, ktorý spracoval primár K. I. E. N. a v ktorom bolesť ohodnotil celkovo 1.110 bodmi. Voči tomuto lekárskeho posudku, a teda ani voči žalovanej istine nemá žalovaný zatiaľ výhrady a námietky“. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že je dôvodné žalobe čo do istiny vo výške 1.030 eur vyhovieť. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, a to proti výrokom II. a V. rozsudku súdu prvej inštancie, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces a rozhodnutie súdu v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých častiach zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného 5 % úrok z omeškania zo sumy 1.030 eur od 25.05.2016 do zaplataenia a vyčíslený úrok z omeškania v sume 4.361,35 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodil, že po čiastočných späťvzatiach zo dňa 24.05.2021 a zo dňa 08.04.2022, sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému náhrady škody, a to náhrady za bolestné v sume 1.030 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 25.05.2016 do zaplataenia a kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 4.361 eur. Požaduje tiež priznať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Čo do žalovanej istiny bol žalobca v spore plne úspešný, keď súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu za bolestné v sume 1.030 eur a vo zvyšku istiny v sume 18.018 eur súd konanie zastavil, pretože žalovaný v priebehu konania túto sumu zaplatil. Vo vzťahu k nepriznaniu nároku na úroky z omeškania žalobca uviedol, že ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania v súvislosti s porušením povinnosti poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z., teda porušením povinností poisťovateľa súvisiacich so včasným a riadnym prešetrením poistnej udalosti. Uvedené ustanovenie sa však nezaobrá dôsledkami omeškania poisťovateľa v súvislosti s omeškaním pri jeho povinnosti plniť samotnú náhradu. Dôsledky omeškania v súvislosti s povinnosťou poisťovateľa plniť nie sú riešené ustanovením § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z., ani iným ustanovením tohto zákona. Preto je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej povinnosti plniť samotnú náhradu škody, aplikovať všeobecný predpis, ktorým je ust. § 517 ods. 2 OZ. Ak teda poisťovateľ nesplní právnu povinnosť plniť náhradu škody poškodenému riadne a včas, poškodenému vzniká nárok uplatňovať voči poisťovateľovi aj úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ, bez ohľadu na to, či poisťovateľ riadne a včas splnil aj inú svoju právnu povinnosť podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. začať včas prešetrovanie poistnej udalosti a toto prešetrovanie aj včas ukončiť. Na tomto mieste žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/895/2008 zo dňa 17.12.2009. Žalobca dôvodil, že iný prístup by zásadným spôsobom popieral tri základné funkcie úroku z omeškania – preventívnu, represívnu a satisfakčnú. Poisťovateľ by sa totiž povinnosti plniť opodstatnené nároky poškodeného mohol veľmi jednoducho vyhnúť prostredníctvom akejkoľvek odpovede poškodenému bez toho, aby mu hrozil postih v podobe úroku z omeškania. Takýto výklad demotivuje poisťovateľov pristupovať k prešetrovaniu poistných udalostí zodpovedne a kvalifikovane. Najvyšší súd SR v spomínaných rozhodnutiach opomenul prihliadnuť na to, že v prípade ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. nejde o legislatívnu medzeru v tom zmysle, že právny poriadok upravuje len povinnosť platiť úrok z omeškania v prípade nesplnenia samotnej povinnosti poisťovateľa plniť náhradu škody poškodenému. Tento prípad je totiž pokrytý právnou úpravou na základe ust. § 1 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého ak zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy (§ 517 ods. 2 OZ). Toto ustanovenie tak vyslovene zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka v prípadoch, kedy samotný zák. č. 381/2001 Z. z. jeho aplikáciu nevyklučuje. V danom prípade ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. nijako nevyklučuje ustanovenie § 517 ods. 2 OZ, nakoľko z neho nevyplýva, že poisťovateľovi vzniká povinnosť platiť úrok z omeškania len v prípade stanovenom v ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. a v iných prípadoch už nie. Okrem iného, ak je poisťovateľ v zmysle ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. sankcionovaný úrokom z omeškania za nesplnenie nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z., o to viac by mal byť sankcionovaný úrokom z omeškania v prípade nesplnenia oveľa závažnejšej právnej povinnosti, a to samotnej právnej povinnosti plniť poškodenému náhradu škody.

9. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021, ktorým zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.02.2019 a zároveň konštatoval, že týmto rozhodnutím bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. Ide pritom o rozhodnutie Najvyššieho súdu vychádzajúce z toho, že nárok na úrok z omeškania voči poisťovateľovi zodpovednosti za škodu je možné posudzovať len podľa ust. zák. č. 381/2001 Z. z. Ústavný súd SR uvádza, že ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zák. č. 381/2001 Z. z. nemôžu viesť k takému výkladu, ktorý by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Povinnosť poisťovateľa k zaplataeniu úroku z omeškania nie je možné vykladať len so striktným zameraním sa na jedno slovné spojenie v ust. § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z., ale je potrebné použiť ďalšie výkladové metódy. Pokiaľ bola poisťovňa priamo žalovaná, dostáva sa do omeškania po uplynutí troch mesiacov a 15 dní od uplatnenia nároku poškodeným priamo voči poisťovní. Lehota troch mesiacov a 15 dní má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného

vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu od platenia príslušenstva pohľadávky. Účelom zákona č. 381/2001 Z. z. je totiž zlepšiť a nie zhoršiť postavenie poškodeného pri uplatňovaní náhrady škody. Takýto úzky výklad sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy zák. č. 381/2001 Z. z.

10. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania žalobca uviedol, že súd výrok o náhrade trov konania oprel len o znenie ust. § 255 ods. 2 CSP, pričom pre jeho aplikáciu neuviedol žiadne zdôvodnenie. Žalobca dôvodil, že pojem procesného zavinenia zastavenia konania, ktoré používa ust. § 256 ods. 1 CSP, nie je možné stotožniť so späťvzatím žaloby. Na procesné zavinenie zastavenia konania je potrebné nahliadať z pohľadu, či v čase začiatku súdneho sporu existovala dôvodnosť súdneho uplatnenia nároku zo strany žalobcu voči žalovanému. Účastník konania, ktorý svojim protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponese sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené tým, že bol nútený dôvodne brániť svoje práva (obdobne nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo dňa 17.08.2016). Zaviazanie žalobcu na náhradu trov konania, keď tento v čase podania žaloby dôvodne uplatňoval svoje práva v súdnom konaní, by bolo v príkrom rozpore s princípmi spravodlivosti a zásadou, podľa ktorej z bezprávia nemôže vzniknúť právo. Niet dôvodu, prečo by sa táto zásada neuplatnila aj pri posudzovaní zodpovednosti za trovy konania (obdobne nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 178/2019 z 26.05.2020). V priebehu konania žalovaný plnil žalobcovi sumy 14.414,40 eura a 3.603,60 eura. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.030 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol v spore plne úspešný, preto má právo na náhradu trov konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie i žalovaný, a to proti výrokom I. a V. rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.030 eur zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žiadal tiež priznať právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že je nesprávny záver súdu o dôvodnosti žalobcovho nároku na doplatenie bolestného vo výške 1.030 eur na základe lekárskeho posudku o bolestnom vypracovanom K. I. E., v ktorom bolo bolestné určené vo výške 1.100 bodov, keď súd súčasne uviedol, že sa stotožnil s názorom žalobcu, že lekársky posudok o bolestnom vypracovanom K. M. K. na základe požiadavky žalovaného, ako súčasť šetrenia škodovej udalosti, a teda preverenia správnosti a dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na bolestné, nespĺňa náležitosti v zmysle § 7 ods. 1 v spojitosti s § 2 ods. 3 písm. d) zák. 437/2004 Z. z. Súd tiež poukázal na to, že žalovaný už vo vyjadrení zo dňa 13.09.2016 uviedol, že voči posudku o bolestnom vypracovanom K. I. E. zatiaľ nemá námietky. Avšak žalovaný ako poisťovateľ povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je povinný v zmysle § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. vykonať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie z príslušnej škodovej udalosti. Žalovaný v rámci prešetrovania predmetnej škodovej udalosti vzhľadom na pochybnosti o správnosti posudku o bolestnom predloženom žalobcom (posudok vypracovaný K. I. E.), v rámci plnenia svojich zákonných povinností a vzhľadom na odbornosť predmetnej otázky požiadaval o prešetrenie posudku o bolestnom predloženom žalobcom a kontrolu vyčíslenia bodového ohodnotenia bolestného K. M. K., ktorý vypracoval posudok o bolestnom na základe zdravotnej dokumentácie predloženej žalobcom a v súlade so zásadami na hodnotenie bolesti uvedenými v § 9 zák. č. 437/2004 Z. z., pričom v prípade nesúhlasu s bodovým ohodnotením vykonanom K. I. E., K. M. K. výslovne uviedol dôvody nesprávnosti bodového ohodnotenia príslušnej položky K. I. E.. Preto posudok o bolestnom vypracovaný K. M. K. spĺňa všetky požiadavky na posudok o bolestnom v zmysle ustanovení zák. č. 437/2004 Z. z. Vyššie uvedený postup bol povinný uplatniť nielen vzhľadom na jeho zákonnú povinnosť v zmysle § 11 zák. č. 381/2001 Z. z., ale taktiež v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti podľa ustanovenia § 70 ods. 1 zák. č. 39/2015 Z. z. V opačnom prípade by žalovaný poskytnutím plnenia žalobcovi v sume vyššej ako bola suma oprávnených nárokov žalobcu, postupoval v rozpore s ustanoveniami zák. č. 381/2001 Z. z. a zák. č. 39/2015 Z. z., teda by postupoval protiprávne.

12. Žalovaný poukazoval na to, že žalobca v konaní vzniesol voči posudku o bolestnom vypracovanom K. M. K. jedinú námietku, a to námietku, že vzhľadom na výšku bodového ohodnotenia bolestného,

posudok bol povinný v zmysle § 7 ods. 1 zák. 437/2004 Z. z. potvrdiť primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca. Predmetná námietka žalobcu je však nedôvodná. Požiadavka na potvrdenie posudku o bolestnom sa totižto v zmysle § 7 ods.1 zák. č. 437/2004 Z. z. vzťahuje výlučne na prípad, ak posudok o bolestnom vypracoval lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti. K. M. K. však nie je lekárom zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, ale lekárom vykonávajúcim súkromnú lekársku prax vo vlastnej ambulancii, z uvedeného dôvodu nie je potrebné a ani možné v zmysle § 7 ods. 1 zák. 437/2004 Z. z., potvrdenie ním vypracovaného posudku o bolestnom primárom oddelenia alebo prednostom príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia. Žalovaný vo svojom prvom vyjadrení k žalobe uviedol, že zatiaľ nemá námietky voči posudku o bolestnom vypracovanom K. I. E., avšak žalovaný výslovne uviedol „zatiaľ“, teda išlo o vyjadrenie žalovaného na základe doručenej žaloby a jej príloh. V rámci šetrenia predmetnej škodovej udalosti však žalovaný zistil skutočnosti sponchybnujúce správnosť posudku o bolestnom vypracovanom K. I. E., pričom uvedené skutočnosti následne žalovaný riadne uviedol v konaní a súčasne súdu predložil správne vyčíslenie bodového ohodnotenia bolestného, a to na základe posudku o bolestnom vypracovanom K. M. K.. Preto súd nemôže ignorovať následné vyjadrenie žalovaného v konaní vo vzťahu k nesprávnosti posudku o bolestnom vypracovanom K. I. E..

13. K doručenému odvolaniu žalovaného podal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že z ustanovení zák. č. 437/2004 Z. z. vyplýva, že náhrada škody z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7, § 3 ods. 2, § 4 ods. 2), resp. na základe znaleckého posudku (§ 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z.). Zo žiadneho ustanovenia zák. č. 437/2004 Z. z. nevyplyva, aby sa náhrada za bolesť, SSU sa preukazovala iným spôsobom ako je lekársky posudok vydaný posudzujúcim lekárom (§ 2 ods. 3 písm. d/ zák. č. 437/2004 Z. z.), prípadne znaleckým posudkom (§ 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z.). Lekársky posudok je listinou so zákonom určeným obsahom, ktorý môže vydať zákonom určená osoba a ktorý preukazuje bodové hodnotenie bolestného, SSU osoby, na základe čoho sa v zmysle § 3 ods. 2, § 4 ods. 2, § 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. určuje výška náhrady za bolestné a SSU. Z ust. § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. vyplýva, že lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár, ktorým je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví (§ 2 ods. 3 písm. d/ zák. č. 437/2004 Z. z.). Žalobca preukázal nárok na náhradu za bolesť zákonným spôsobom podľa § 7 ods. 1, § 2 ods. 3 písm. d), § 3 ods. 2 zák. č. 437/2002 Z. z., teda lekárskeho posudkom vydaným posudzujúcim lekárom K. I. E.. N. K. M. K. nie je posudzujúcim lekárom. Na tomto mieste žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/21/2020 zo dňa 15.04.2021, podľa ktorého lekársky posudok je zákonom určený spôsob preukazujúci bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, je vypracovaný kompetentnou, zákonom stanovenou osobou, má zákonom určený obsah aj rozsah. Z ust. § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. vyplýva, že ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa zák. č. 382/2004 Z. z. o znalcoch. Žalovaný, ak mal dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného v lekárskom posudku vydanom posudzujúcim lekárom K. I. E., mal konať podľa § 7 ods. 4 a 6 zák. č. 437/2004 Z. z. a požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu. Žalovaný však takto nekonal a posudok vypracovaný K. M. K. nie je lekárskeho posudkom vydaným posudzujúcim lekárom a nie je ani znaleckým posudkom. Plnenie v zmysle posudku vystaveného K. K., ktorý korigoval bodové hodnotenie bolestného v lekárskom posudku K. E., je plnením v rozpore s ust. § 437/2004 Z. z.

14. Žalobca ďalej uviedol, že žaloba nebola podaná predčasne. Žalobca si právo na bolestné uplatnil u žalovaného písomným podaním zo dňa 10.02.2016, ktoré žalovaný prevzal dňa 12.02.2016. Žalovaný nekonal v zmysle § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z., nekonal v zmysle § 517 OZ, ani v zmysle ust. zák. č. 437/2004 Z. z., neplnil riadne a včas, preto bola podaná žaloba zo dňa 22.07.2016. Ust. 1 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. stanovuje aplikáciu osobitných predpisov (s priamym odkazom na Občiansky zákonník) za podmienky, že samotný zák. č. 381/2001 Z. z. nestanoví inak. Cit. ust. tak explicitne zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka k zák. č. 381/2001 Z. z. a je preto nepochybné, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach SR. Zákon č. 381/2001 Z. z. aplikáciu § 517 OZ nevyklučuje. Poisťovateľ nie je v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zák. č. 381/2001 Z. z. povinný len začať prešetrovanie poisťovateľskej udalosti, skončiť ho v lehote do 3 mesiacov a oznámiť výsledky prešetrenia poškodenému, ale poisťovateľ je predovšetkým povinný poškodenému jeho oprávnené a preukázané nároky reálne plniť. Keďže v zmysle § 442 ods. 3 sa škoda uhrádza v peniazoch, ide o peňažnú povinnosť poisťovateľa zodpovedajúcu náhrade škody poškodenému a je jeho právnou povinnosťou, pri ktorej má poisťovateľ postavenie dlžníka a poškodený

postavenie veriteľa (§ 517 ods. 2 OZ). Plnenie náhrady škody musí byť zaplatené riadne a včas v zmysle § 559 ods. 2 OZ. Pokiaľ poisťovateľ nesplní svoju peňažnú povinnosť voči poškodenému a neposkytne mu plnenie náhrady škody riadne a včas, dostáva sa v zmysle § 517 ods. 1 OZ do omeškania. Žalovaný plnil čiastočne z titulu bolestného ale až 21.12.2020 (skoro za 4 roky od uplatnenia škody) a čiastočne plnil aj 28.03.2022. Nekonanie žalovaného bolo dôvodom, že žalobca si právo na náhradu škody uplatnil cestou súdu, podaním žaloby. Žaloba nebola podaná predčasne, pretože ust. § 11 ods. 6, 7 zák. č. 381/2001 Z. z. stanovuje len lehoty na šetrenie škodovej udalosti a vybavenie škodovej udalosti pre poškodeného. Toto zákonné ustanovenie nestanovuje podmienku pre uplatnenie žaloby na súde, na nároky vyplývajúce z náhrady škody na zdraví, že až po skončení prešetrenia podľa tohto zákonného ustanovenia je možné podať žalobu. Poškodený si môže uplatniť nárok na náhradu škody bez ohľadu na prešetrovanie poisťnej udalosti, z ktorej mu vzniká nárok na náhradu škody (rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 17Co/21/2020 z 15.04.2021).

15. Ohľadom rozhodnutia súdu o trovách konania, žalobca uviedol, že žaloba bola podaná čo do právneho základu dôvodne, pretože žalovaný ako poisťovateľ nerešpektoval povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 11 ods. 6, 7 zák. č. 381/2001 Z. z, ako i z ust. § 517 OZ a z dôvodu jeho zavinenia došlo k súdному sporu. Žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca tiež dôvodil, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/21/2018 zo dňa 27.08.2019 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27.08.2020. Napokon uviedol, že odvolanie podané žalovaným nemá právne opodstatnenie v celom rozsahu.

16. K doručenému odvolaniu žalobcu podal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, prvostupňový súd svoje rozhodnutie o nepriznaní úrokov z omeškania žalobcovi riadne a náležite odôvodnil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v inej avšak skutkovo a právne obdobnej veci. Žalovaný predmetné rozhodnutie súdu ako aj jeho odôvodnenie považuje za správne. Poukazuje na to, že samotný žalobca svojím konaním (označením predmetnej škodovej udalosti ako pracovný úraz) znemožnil žalovanému ako poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vykonávať prešetrenie udalosti, pretože uzavreté poistenie sa nevzťahuje na náhradu škody vzniknutej žalobcovi pri pracovnom úraze. Po ukončení šetrenia predmetnej udalosti Sociálnou poisťovňou rozhodnutím zo dňa 05.09.2019 s odôvodnením, že žalobca nemá nárok na úrazovú dávku z dôvodu, že v predmetnom prípade nejde o pracovný úraz, žalobca predmetné rozhodnutie Sociálnej poisťovne žalovanému nepredložil a predložil ho až súdu v konaní a to po takmer roku od jeho vydania. Minimálne do predloženia uvedeného rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 05.09.2019 žalovanému, žalovaný nebol oprávnený vykonávať prešetrenie škodovej udalosti, pretože do uvedeného okamihu žalovaný oprávnené a dôvodne predmetnú udalosť považoval za pracovný úraz na základe oznámenia samotného žalobcu. Preto sa žalovaný nemohol dostať do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi tak, ako to uvádza žalobca. Pokiaľ ide o odvolanie sa žalobcu proti výroku o trovách konania, v tejto časti podal odvolanie rovnako aj žalovaný, pretože tento výrok je nesprávny, avšak z iných dôvodov, ako uvádza žalobca. Súd v konaní dospel k záveru, že žalovaný nebol v omeškani s poskytnutím plnenia žalobcovi, pretože žalovaný nebol v procese šetrenia oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu nečinný. V nadväznosti na uvedené skutočnosti, žaloba bola podaná žalobcom voči žalovanému predčasne, a preto mal súd priznať žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Žalovaný preto navrhoval, aby odvolací súd výrok II. potvrdil a výrok V. zmenil tak, že žalovanému prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň, aby žalovanému odvolací súd priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

17. Žalovaný ďalej podal písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného, v ktorom uviedol, že je nesprávne tvrdenie žalobcu, že preskúmanie lekárskeho posudku zmluvným lekárom žalovaného je nepodstatné, pretože závery lekárskeho posudku by mohli byť pozmenené výlučne znaleckým posudkom a žalovaný znalecký posudok v predmetnej veci nepredložil. V súlade s ustanoveniami zák. č. 381/2001 Z. z. je žalovaný povinný poskytnúť náhradu škody vzniknutej poškodenému prevádzkou motorového vozidla, avšak len v rozsahu uplatneného a preukázaného nároku poškodeného. Preto bol žalovaný povinný prešetriť nárok na náhradu za bolesť uplatnenú žalobcom v rozsahu podľa lekárskeho posudku vypracovaného K. I. E. N.. Výsledkom prešetrenia, a teda splnenia zákonnej povinnosti žalovaného, bol záver o nesprávnosti predloženého lekárskeho

posudku, a teda nepreukázaní dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu za bolesť v rozsahu uplatnenom žalobcom. Žalovaný svoje výhrady k lekárskeму posudku vypracovanému K. I. E. N. v konaní uviedol, pričom súčasne navrhol súdu vykonať v predmetnej veci znalecké dokazovanie z odboru medicíny za účelom určenia výšky bodového ohodnotenia náhrady za bolesť žalobcu, a to vzhľadom na nevyhnutnosť odborných vedomostí a znalostí na určenie bodového ohodnotenia náhrady za bolesť žalobcu. Súd však uvedenému návrhu žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania nevyhovel. Preto súd priznaním výšky náhrady za bolesť žalobcu na základe lekárskeho posudku vypracovaného K. I. E. N., priznal žalobcovi náhradu za bolesť v rozsahu väčšom ako bol dôvodný nárok žalobcu v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. Preto je rozhodnutie súdu v predmetnej časti nesprávne.

18. Pokiaľ žalobca vo svojom podaní spochybňuje tvrdenie žalovaného, že žaloba bola podaná predčasne a naopak uvádza, že žalovaný nesplnil riadne a včas svoju povinnosť poskytnúť žalobcovi plnenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zák. č. 381/2001 Z. z., ktoré omeškanie žalovaného s poskytnutím plnenia žalobcovi bolo dôvodom pre podanie žaloby na súd, tak tieto tvrdenia sú podľa žalovaného nesprávne. Súd v napadnutom rozhodnutí náležite odôvodnil svoj záver, že žalovaný sa nedostal do omeškania, pretože neboli splnené podmienky pre poskytnutie plnenia žalobcovi. Súd uvedený záver podporil aj odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Samotný žalobca svojím konaním (označením predmetnej škodovej udalosti ako pracovný úraz), znemožnil žalovanému ako poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, vykonávať prešetrenie udalosti, pretože uzavreté poistenie sa nevzťahuje na náhradu škody vzniknutej žalobcovi pri pracovnom úraze. Minimálne do predloženia rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 05.09.2019 žalovanému, tento nebol oprávnený vykonávať prešetrenie škodovej udalosti, pretože do uvedeného okamihu žalovaný oprávnene a dôvodne predmetnú udalosť považoval za pracovný úraz, na základe oznámenia samotného žalobcu. Preto sa žalovaný nemohol dostať do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi.

19. Žalobca podal písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu. Zopakoval, že tvrdenie žalovaného o predčasnosti podanej žaloby nemá opodstatnenie. Právna povinnosť poisťovateľa plniť preukázané nároky na náhradu škody poškodenému, vyplýva najmä z ust. § 4 ods. 2 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. Zároveň je povinnosťou dlžníka v zmysle ust. § 517 OZ plniť riadne a včas, inak má veriteľ (poškodený) právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Žalobca si písomným podaním zo dňa 10.02.2016 uplatnil u žalovaného právo na náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví a právo na náhradu škody z titulu bolestného preukázal spôsobom v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z. z., teda lekárskeým posudkom. Žalovaný nereagoval, tak si žalobca právo na náhradu škody uplatnil cestou súdu. Tvrdenie žalovaného, že mu bolo ako poisťovateľovi znemožnené vykonať prešetrenie, je nepravdivé. Žalovanému nič nebránilo konať riadne a včas, veď poškodený škodu v celom rozsahu a zákonným spôsobom preukázal. Žalovaný jednoznačne porušil povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 11 ods. 6, 7 zák. č. 381/2001 Z. z., ako i z ust. § 517 OZ. Žaloba nebola podaná predčasne, lebo ust. § 11 ods. 6, 7 zák. č. 381/2001 Z. z. stanovuje poisťovateľovi lehoty na prešetrenie škodovej udalosti a vybavenie škodovej udalosti pre poškodeného. Toto zákonné ustanovenie však nestanovuje podmienku pre uplatnenie žaloby na súde, pre nároky vyplývajúce z náhrady škody na zdraví, že až po skončení prešetrenia podľa tohto zákonného ustanovenia, je možné podať žalobu. Poškodený si môže uplatniť nárok na náhradu škody bez ohľadu na prešetrovanie poistnej udalosti, z ktorej mu vzniká nárok na náhradu škody.

20. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného ohľadom úrokov z omeškania, tak poisťovateľ nie je v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zák. č. 381/2001 Z. z. povinný len začať prešetrovanie poistnej udalosti, skončiť ho v lehote do 3 mesiacov a oznámiť výsledky prešetrenia poškodenému, ale poisťovateľ je predovšetkým povinný poškodenému jeho oprávnené a preukázané nároky reálne plniť, a to riadne a včas, inak má poškodený právo v zmysle ust. § 517 OZ požadovať úroky z omeškania. Ust. § 1 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. aplikáciu § 517 OZ nevyklučuje. Žalobca právo na náhradu škody z titulu bolestného uplatnil u žalovaného písomným podaním zo dňa 10.02.2016, ktoré žalovaný prevzal už dňa 12.02.2016. Právo na náhradu škody z titulu bolestného preukázal zákonným spôsobom, lekárskeým posudkom, ktorý vypracoval posudzujúci lekár K. I. E.. Z ust. § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. vyplýva, že ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného, môžu osoby uvedené v ods. 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku. Žalovaný, ak mal dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného v lekárskeým posudku vydanom posudzujúcim lekárom K. I. E., mal konať podľa § 7 ods. 4 a 6 zák. č. 437/2004 Z. z. a požiadať o vydanie znaleckého posudku. Žalovaný takto nekonal a posudok

vypracovaný K. M. K. nie je lekárske posudkom vydaným posudzujúcim lekárom a nie je ani znaleckým posudkom. Poisťovateľ sa s plnením peňažnej povinnosti dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zák. č. 381/2001 Z. z. a v tom prípade vzniká poškodenému nárok aj na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ. Tu žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020 – 33 zo dňa 14.10.2021, ktorý zrušil rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018 a vec vrátil NS SR na ďalšie konanie a rovnako na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021, ktorým rozsudok NS SR č. k. 1 Cdo 212/2017 z 26.02.2019 zrušil a vec vrátil NS SR na ďalšie konanie. Dôvodil, že žalovaný zavinil vznik sporu. Porušil povinnosti poisťovateľa vyplývajúce mu z ust. zák. č. 381/2001 Z. z. a z ust. § 517 OZ, a tak žalobcovi patrí právo na úrok z omeškania, ako i právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

21. Ďalej podal žalobca písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného. V ňom zopakoval už vyššie uvedené stanoviská a zdôraznil, že zo žiadneho ust. zák. č. 437/2004 Z. z. nevyplýva, aby sa náhrada za bolesť a SSU preukazovala iným spôsobom ako je lekárske posudkom vydaný posudzujúcim lekárom (§ 2 ods. 3 písm. d/ zák. č. 437/2004 Z. z.) prípadne znaleckým posudkom (§ 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z.). Právo na náhradu škody bolo žalobcom preukázané zákonným spôsobom, lekárske posudkom vydaným posudzujúcim lekárom, ktorý naposledy liečil poškodeného. Podľa ust. § 5 ods. 1, 2 zák. č. 437/2004 Z. z. sa pri určení výšky náhrady za bolesť vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť ohodnotila v lekárske posudku. Ak žalovaný tvrdí, že bol povinný nárok na náhradu za bolesť preukázanú žalobcom na základe lekárskeho posudku prešetriť, takáto povinnosť nevyplýva z ustanovení zák. č. 437/2004 Z. z. Podľa ust. § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. mohol žalobca požiadať o vydanie znaleckého posudku. Tvrdenie žalovaného, že posudzujúci lekár žalobcovi priznal náhradu za bolesť vo väčšom rozsahu, ako bolo dôvodné, je tvrdením účelovým, pretože korekcia hodnotenia bolestného v lekárske posudku žalovaného bola vykonaná bez osobného vyšetrenia žalobcu, tzv. od stola. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že súd nevyhovel jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, tak podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Zopakoval argumenty prečo žaloba nebola podaná predčasne, ako aj argumenty o povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie riadne a včas.

22. K vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu, podal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom zopakoval svoje argumenty o predčasnosti podanej žaloby, z ktorého dôvodu je nárok žalobcu na úroky z omeškania nedôvodný, pričom súd podrobne a náležite odôvodnil svoj záver, že žalovaný sa nedostal do omeškania s poskytnutím plnenia žalobcovi, pretože neboli splnené podmienky pre poskytnutie plnenia žalobcovi. Samotný žalobca označením predmetnej škodovej udalosti ako pracovný úraz, znemožnil žalovanému vykonávať prešetrenie udalosti, pretože uzavreté poistenie sa nevzťahuje na náhradu škody vzniknutej žalobcovi pri pracovnom úraze. Žalobca rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 05.09.2019 o tom, že žalobca nemá nárok na úrazovú dávku z dôvodu, že v predmetnom prípade nejde o pracovný úraz žalovanému hneď nepredložil a predložil ho až súdu v konaní po takmer roku od jeho vydania. Minimálne do predloženia uvedeného rozhodnutia Sociálnej poisťovne žalovanému, tento nebol oprávnený vykonávať prešetrenie škodovej udalosti, preto sa nemohol dostať do omeškania s poskytnutím poisťného plnenia žalobcovi. Súd v konaní dospel k záveru, že žalovaný nebol v omeškani s poskytnutím plnenia žalobcovi, pretože žalovaný nebol v procese šetrenia oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu nečinný. Žaloba teda bola podaná predčasne.

23. V poslednom písomnom vyjadrení žalovaného k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného, žalovaný poukázal na to, že žalobca iba opakuje svoju argumentáciu, preto žalovaný poukazuje na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

24. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

25. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania tak žalobcu ako i žalovaného boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi – zároveň stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie v nimi napadnutých častiach (žalobcom proti výroku II. a V. a žalovaným proti výroku I. a V.) vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP a žalovaný podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté

rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi podaných odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného proti výroku I. nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je v tomto výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP; avšak odvolanie žalobcu voči výroku II. a odvolanie tak žalobcu ako i žalovaného voči výroku V. rozsudku boli dôvodné, preto bolo nevyhnutné výrok II. podľa 389 ods. 1 písm. c) CSP v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci v tejto časti zrušiť a výrok V. bolo potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu zrušiť a v zrušenom rozsahu vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Pretože výrok III. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a výrok IV. o čiastočnom zastavení konania neboli napadnuté odvolaním, nadobudli tieto právoplatnosť a nie sú predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

27. Odvolací súd zdôrazňuje, že je v odvolacom konaní viazaný rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) ako aj odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), to znamená, že odvolanie prejedná len v medziach, v akých odvolateľ rozsudok súdu prvej inštancie napáda a prihliada len na tie dôvody, z akých odvolateľ žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, uplatnené v lehote pre podanie odvolania (okrem väd procesných podmienok § 380 ods. 2 CSP).

28. Pokiaľ ide o podané odvolania žalobcu a žalovaného, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah napadnutého rozhodnutia, rozsah podaných odvolaní žalobcu a žalovaného a na nimi uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu vyhovel aj vo zvyšnej časti požadovaného bolestného v sume 1.030 eur (okrem žalovaným v priebehu konania zaplatenej sumy 18.018 eur), ďalej pokiaľ zamietol nárok žalobcu v časti požadovaných úrokov z omeškania a v závislosti od výsledku konania, či správne rozhodol o nároku sporových strán na náhradu trov konania.

29. Súd prvej inštancie priznanie zvyšnej časti bolestného vo výške 1.030 eur (za ostatných 60 bodov, pozn.) odôvodnil tým, že celý uplatnený nárok žalobcu na bolestné považoval za dôvodný vychádzajúc z lekárskeho posudku K. I. E. N. zo dňa 22.12.2015, ktorý bolestné žalobcu obodoval počtom bodov 1.110. Mal za to, že lekársky posudok predložený žalovaným, vypracovaný dňa 08.04.2016 chirurgom K. M. K., ktorý bolestné žalobcu obodoval iba na 1.050 bodov, nespĺňa náležitosti ust. § 7 v spojení s § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 Z. z. Uvedol tiež, že žalovaný pôvodne výšku škody vychádzajúcej z posudku K. E. nerozporoval. Žalovaný v podanom odvolaní v rámci odvolacej lehoty ako odvolacie dôvody proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie (výrok I.) uviedol, že nesprávnosť lekárskeho posudku K. I. E., predloženého v spore žalobcom, preukázal predložením lekárskeho posudku K. M. K., ktorý v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti zabezpečil v rámci vlastného prešetrovania predmetnej škodovej udalosti a ktorý bol podľa neho vypracovaný v súlade so zásadami na hodnotenie bolesti uvedenými v § 9 zák. č. 437/2004 Z. z., pričom v ňom lekár v prípade nesúhlasu s bodovým hodnotením vykonaným K. E. výslovne uviedol dôvody nesprávnosti bodového hodnotenia príslušnej položky. Žalobca mal pritom proti posudku K. K. jedinú námietku, a to, že vzhľadom na počet bodov, mal byť posudok podľa § 7 zák. č. 437/2004 Z. z. potvrdený primárom príslušného oddelenia, alebo prednostnom kliniky daného zdravotníckeho zariadenia, resp. jeho zástupcom, ktorá požiadavka však podľa žalovaného bola nedôvodná, nakoľko K. K. nie je lekárom zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, ale vykonáva súkromnú lekársku prax vo vlastnej ambulancii. Ďalej žalovaný namietal, že pokiaľ súd poukazoval na to, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že zatiaľ nemá námietky voči posudku K. E., tak išlo o jeho vyjadrenie na základe doručenej žaloby, pričom následne súdu predložil správne obodovanie bolestného vypracované K. K..

30. Odškodnenie za nemateriálnu ujmu v podobe vytrpených bolestí upravuje zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej tiež len „Zákon

o bolestnom a SSU“). Bolesť predstavuje ujmu spôsobenú poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov. Predpokladom pre priznanie peňažnej náhrady za bolesť, ako osobitného typu nemajetkovej ujmy pri škode spôsobenej na zdraví, je vypracovanie lekárskeho posudku v súlade s § 7 a § 8 zák. č. 437/2004 Z. z.

31. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z., lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekársky posudok. Ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekársky posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.

32. Podľa § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 z. z., posudzujúci lekár je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví; ak ide o chorobu z povolania, lekár so špecializáciou v odbore klinické pracovné lekárstvo a klinická toxikológia príslušného oddelenia alebo príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia.

33. Podľa § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z., ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.

34. Posudok posudzujúceho lekára je nevyhnutný na preukázanie rozsahu náhrady za bolesť, pričom stanovenie rozsahu (bodové ohodnotenie) si vyžaduje odborné posúdenie ošetrojúceho lekára poškodeného. Vypracovanie znaleckého posudku Zákon o bolestnom a SSU nevyhnutne nevyžaduje, vypracovanie znaleckého posudku predpokladá len v prípade, ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného a SSU v lekárskom posudku (§ 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 z. z.).

35. Pri preukazovaní výšky náhrady za bolesť a SSU je teda dostatočným relevantným dôkazným prostriedkom lekársky posudok, vypracovaný posledným ošetrojúcim lekárom, naposledy liečiacim poškodeného v súvislosti s poškodením zdravia. Zákon o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia nevymedzuje ďalšie podmienky na osobu posudzujúceho lekára, ako napr. odbornosť alebo špecializovaný odbor. Zákon výslovne neustanovuje, ktorý lekár alebo zdravotnícke zariadenie má povinnosť vydať lekársky posudok, ak bol pacient v dôsledku úrazu alebo iného poškodenia zdravia súčasne liečený viacerými lekármi, špecialistami, resp. v rôznych zdravotníckych zariadeniach. V zmysle zákona platí, že ak sa na liečení poškodeného zúčastnilo viac lekárov, resp. viac zdravotníckych zariadení, má posudok vypracovať a vydať lekár, resp. zdravotnícke zariadenie, u ktorého bol poškodený naposledy liečený v súvislosti s posudzovaným poškodením zdravia. Iní lekári a ďalšie zdravotnícke zariadenia, ktoré sa podieľali na liečbe poškodeného sú povinní posudzujúcemu lekárovi poskytnúť potrebnú zdravotnú dokumentáciu a vysvetlenia (§ 7 ods. 2 zákona).

36. V zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona teda platí, že lekársky posudok môže vypracovať ktorýkoľvek lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s hodnoteným poškodením zdravia (napr. všeobecný lekár, chirurg, ortopéd atp.) v prípade, že má k dispozícii potrebné lekárske správy a vyšetrenia pacienta, na základe ktorých je odborne spôsobilý bodovo ohodnotiť diagnózy a komplikácie. Zákon nevylučuje, aby posúdenie bodového hodnotenia bolestného a SSU boli oprávnení vykonať aj lekári iných špecializačných odborov. Pri vypracovaní posudku je podstatná skutočnosť, ktorý lekár liečil naposledy poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví.

37. V danom prípade bol žalobca v súvislosti s poškodením zdravia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode dňa 11.05.2015 naposledy liečený v Národnom rehabilitačnom centre Kováčová, ktorého primár K. I. E. N. vypracoval žalobcom predložený lekársky posudok o bolestnom zo dňa 22.12.2015, v ktorom bolesti žalobcu obodoval spolu počtom bodov 1.110. Tento posudok teda spĺňa požiadavky ust. § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z., nakoľko bol vypracovaný primárom príslušného oddelenia zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, ktorého lekár naposledy liečil žalobcu v súvislosti s poškodením zdravia utrpým pri dopravnej nehode. Žalovaný výšku bodového ohodnotenia bolestného spochybňoval predložením lekárskeho posudku vypracovaného chirurgom K. M. K., ktorý na rozdiel od K. E., obodoval bolestné počtom bodov 1.050. Ako však správne uzavrel súd prvej inštancie, posudok K. K. nespĺňa požiadavky ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 Z. z., pretože K. K. nie je lekárom,

ktorý by spĺňal požiadavky tohto zákona, pretože žalobcu v súvislosti s poškodením jeho zdravia vôbec neliečil. Dokonca predmetný posudok vypracoval bez osobného vyšetrenia žalobcu, len na základe predložených lekárskeho správ. Navyše je odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti známe, že ide o spolupracujúceho lekára žalovaného (tiež z listu žalovaného na č. I. 450 spisu vyplýva, že ide o ich zmluvného lekára), čiže je na mieste otázka jeho objektivity.

38. V prípade, že poskytovateľ náhrady, teda aj poisťovňa, neakceptuje predložený posudok o bolestnom, musí si zabezpečiť a predložiť relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval nesprávnosť vyhotoveného lekárskeho posudku po formálnej alebo odbornej stránke. Z ust. § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. vyplýva, že predložený lekárskeho posudok nemožno z hľadiska správnosti hodnotenia bolestného spochybňovať ďalším lekárskeho posudkom, ale len dôkazným prostriedkom vo forme znaleckého posudku. Takýto dôkazný prostriedok žalovaný v spore nepredložil, teda žalobcom predložený lekárskeho posudok v smere správnosti jeho záverov o bodovom ohodnotení bolestného relevantne nespochybnil. K. M. K. svoju správu zo dňa 08.04.2016 (č. I. 449 spisu) nazvanú lekárskeho posudok, nepodal ani ako znalec a nespĺňa ani požiadavky na posudzujúceho lekára, nakoľko žalobcu neliečil ako posledný v súvislosti s jeho poškodením zdravia. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie závery posudzujúceho lekára K. E. v posudku zo dňa 22.12.2015 ohľadom bodového ohodnotenia bolestného za relevantne nespochybnené a teda správne. Bola potom už irelevantná námietka žalovaného v odvolaní, či je K. K. lekárom ambulantnej zdravotnej starostlivosti alebo lekárom ústavnej zdravotnej starostlivosti, a teda či jeho posudok ne/mal byť potvrdený primárom, resp. prednostom. Takisto pre súd nie je relevantné, či správa K. K. zo dňa 08.04.2016 bola vypracovaná v rámci interného prešetrovania predmetnej škodovej udalosti žalovaným, nakoľko v súdnom spore stanovisko iného lekára, ktorý nie je ani znalcom, ani posudzujúcim lekárom a poškodeného ani osobne nevyšetрил, ako dôkazný prostriedok spochybňujúci relevantnosť lekárskeho posudku v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. neobstojí.

39. Pokiaľ mal žalobca námietky voči lekárskeho posudku K. I. E., relevantným dôkazným prostriedkom spochybňujúcim jeho závery, by v zmysle zákona bol jedine znalecký posudok podľa § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. Žalovaný však až v písomnom vyjadrení, ktoré podal k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného zo dňa 08.11.2022 (č. I. 750 spisu) uvádzal, že v konaní navrhol vykonať znalecké dokazovanie za účelom určenia výšky bodového ohodnotenia náhrady za bolesť žalobcu. Túto obranu, spočívajúcu v nevykonaní navrhnutého dokazovania súdom prvej inštancie, však žalovaný neuplatnil ako odvolací dôvod v podanom odvolaní (spadajúci pod ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP). Preto na tento argument, uvedený žalovaným až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, odvolací súd nemohol prihliadať (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP).

40. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie správne vychádzal pri určovaní výšky bolestného z lekárskeho posudku K. I. E. zo dňa 22.12.2015, v ktorom bolo bolestné obodované počtom bodov 1.110, z ktorého dôvodu odvolací súd žalovaným napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. Žalobca v podanom odvolaní, namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o neexistencii nároku žalobcu na úroky z omeškania v danej právnej veci (napadnutý výrok II. rozsudku). Súd prvej inštancie nepriznanie nároku na úroky z omeškania z priznanej, resp. žalovaným uhradenej náhrady škody odôvodnil v ods. 32 odôvodnenia svojho rozhodnutia právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, v zmysle ktorého je peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) cit. zák., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti; ust. § 11 cit. zák. sa podľa súdu týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá by bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného; zákonodarca v ust. § 11 ods. 8 cit. zák. jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu OZ, a to v prípade, že si poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Vychádzajúc z tohto právneho posúdenia, súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný sa nemohol dostať do omeškania, pretože neboli splnené podmienky žalovaného pri likvidácii, pretože poškodenému bolo dňa 22.03.2017 oznámené, že jeho nároky je potrebné si uplatniť v Sociálnej poisťovni, nakoľko žalobca najskôr tvrdil, že sa jedná o pracovný úraz, avšak

rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 05.09.2019 o tom, že nejde o pracovný úraz, predložil žalobca do konania až takmer po roku od jeho vydania, pričom žalobca mal doklad o preklasifikovaní dopravnej nehody ako pracovného úrazu doručiť Sociálnej poisťovni bezprostredne po dopravnej nehode.

42. Žalobca s takýmto právnym posúdením nároku na úroky z omeškania nesúhlasil a dôvodil, že hoci ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania v súvislosti s porušením povinnosti poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6 zákona, teda porušením povinností poisťovateľa súvisiacich so včasným a riadnym prešetrením poistnej udalosti, nezaobrá sa však dôsledkami omeškania poisťovateľa v súvislosti s omeškaním pri jeho povinnosti plniť samotnú náhradu škody, na ktoré dôsledky omeškania je podľa žalobcu potrebné aplikovať všeobecný predpis, ktorým je ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak teda poisťovateľ nespĺní právnu povinnosť plniť náhradu škody poškodenému riadne a včas, poškodenému vzniká nárok uplatňovať voči poisťovateľovi aj úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ, bez ohľadu na to, či poisťovateľ riadne a včas splnil aj inú svoju právnu povinnosť podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. začať včas prešetrovanie poistnej udalosti a toto prešetrovanie aj včas ukončiť. Žalobca pritom poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/895/2008 zo dňa 17.12.2009 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

43. Podľa § 11 ods. 6, 7 a 8 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2018, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené (ods. 6). Poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (ods. 7). Ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (ods. 8).

44. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2018, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

45. Pokiaľ ide o výklad ust. § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. a povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania, je potrebné poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 263/2022 zo dňa 7. septembra 2022, v ktorom Ústavný súd formuloval právnu vetu: „Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyklučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Toto ustanovenie upravuje len omeškanie poisťovateľa s plnením jeho povinnosti riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a jeho výsledky riadne poškodenému oznámiť, a nie aj omeškanie poisťovateľa so splnením jeho inej podstatnejšej právnej povinnosti včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody. Výklad ustanovenia § 11 ods. 8 zákona zvolený krajským súdom spočívajúci v tom, že poškodený má nárok na úrok z omeškania jedine v prípade uvedenom v tomto ustanovení, nemožno akceptovať pre jeho prílišný formalizmus popierajúci zmysel a účel inštitútu úrokov z omeškania.“

46. Ďalej v tomto náleze ústavný súd uviedol (ods. 23 a nasl.), že „...vo vzťahu k meritórnej problematike tvoriacej predmet napadnutého konania, už ústavný súd zaujal stanovisko v nálezoch č. k. III. ÚS 309/2020 a č. k. III. ÚS 214/2020, z ktorých v podstatnom vyplýva, že ak poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, na priznanie úroku z omeškania sa vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa

dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní priamy nárok na náhradu škody, s tým rozdielom oproti všeobecnej úprave, že na úrok z omeškania nemá poškodený nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu. Tým však nemá byť dotknutý rozsah poisťného plnenia, ktorým je krytie nárokov poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá pre plné (štandardné) odškodnenie na seba viaže aj povinnosť platenia úrokov z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca pri pohľadávkach vzniknutých z ublíženia na zdraví (oproti iným škodám) sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, že by jeho omeškание s plnením peňažného záväzku a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. ... Trojmesačná zákonná lehota na vybavenie prešetrenia poisťnej udalosti a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poisťnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) vzniknutej z ublíženia na zdraví. Právna úprava v uvedenej oblasti vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2000/26/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poisťovania zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/239/EHS a 88/357/EHS (štvrtá smernica o poisťovaní motorových vozidiel), ktorá bola následne nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES o poisťovaní zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poisťovania tejto zodpovednosti (kodifikované znenie). V bode 41. táto smernica jednoznačne ukladá povinnosť zaviesť takú úpravu, ktorá bude zahŕňať aj úroky z omeškania s plnením (peňažnej) náhrady škody. ... V zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona má poškodený právo uplatniť nárok na náhradu škody priamo voči poisťovateľovi. Tomuto právu zodpovedá právna povinnosť poisťovateľa plniť preukázané nároky na náhradu škody poškodenému. ... teda poisťovateľ nie je v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zákona povinný len začať prešetrovanie poisťnej udalosti, skončiť ho v lehote 3 mesiacov a oznámiť výsledky prešetrenia poškodenému, ale poisťovateľ je predovšetkým povinný poškodenému jeho oprávnené a preukázané nároky reálne plniť, a to v rozsahu, v akom mu patria. Plnenie náhrady škody musí byť zaplatené riadne a včas, ako to ukladá ust. § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý sa subsidiárne aplikuje na základe § 1 ods. 2 zákona. Pokiaľ poisťovateľ nesplní svoju peňažnú povinnosť voči poškodenému a neposkytne mu plnenie náhrady škody, ktorá mu reálne patrí riadne a včas, dostáva sa v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania. Právna povinnosť poskytnúť peňažné plnenie poškodenému zodpovedajúce náhrade škody nie je totožná s právnou povinnosťou poisťovateľa skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia. Ide o dve odlišné právne povinnosti poisťovateľa, ktoré síce spolu súvisia, ale sú relatívne samostatné právne povinnosti. Splnením povinnosti poisťovateľa skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia, nezaniká povinnosť poisťovateľa poškodenému plniť náhradu škody, ktorá mu oprávnené patrí riadne a včas. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania len v súvislosti s porušením nepeňažných (lehoty prešetrenia, oznamovacej) povinností poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6 zákona. Uvedené ustanovenie sa však nijakým spôsobom nezaoberá dôsledkami omeškania poisťovateľa v súvislosti s omeškaním pri jeho samostatnej povinnosti plniť náhradu škody ako peňažnú povinnosť. Dôsledky omeškania v súvislosti so samotnou povinnosťou poisťovateľa plniť náhradu škody teda nie sú riešené ustanovením § 11 ods. 8 ani iným ustanovením tohto zákona. Preto je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej povinnosti plniť samotnú náhradu škody (peňažný záväzok) v súlade s § 1 ods. 2 zákona subsidiárne aplikovať všeobecný predpis, ktorým je ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ od dlžníka právo popri plnení požadovať aj úroky z omeškania. Ak teda poisťovateľ nesplní právnu povinnosť plniť oprávnenú náhradu škody poškodenému riadne a včas (t. j. v lehote 15 dní po skončení šetrenia), dostáva sa po uplynutí tejto lehoty s plnením náhrady škody do omeškania a poškodenému vzniká nárok uplatňovať si voči poisťovateľovi aj nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Identický právny názor zaujal pri podobnej právnej úprave aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 25Cdo/895/2008 z 17. decembra 2009.“

47. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného právneho posúdenia v súlade s právnym názorom Ústavného súdu v náleze sp. zn. II. ÚS 263/2022 dospel k záveru, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vec nesprávne právne posúdil, keď aplikujúc rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 mal za to, že nárok na úroky z omeškania v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. sa podľa jeho ust. § 11 týka výlučne nesplnenia nepeňažnej povinnosti poisťovateľa vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) a b) cit. zák. Je potrebné uviesť, že súdom prvej inštancie aplikované rozhodnutie

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14. októbra 2021 z dôvodu porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

48. V zmysle právneho názoru Ústavného súdu v náleze sp. zn. II. ÚS 263/2022 zo dňa 7. septembra 2022 teda platí, že ustanovenie § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. nevylučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Tento záver vychádza aj z eurokonformného výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES.

49. Žiada sa dodať, že pri posudzovaní omeškania žalovaného s poskytnutím poistného plnenia, teda či bolo dôvodné jeho vyčkávanie na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, by mal súd prvej inštancie vziať na zreteľ aj právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/186/2017 zo dňa 18. septembra 2019 (v ods. 24), podľa ktorého: „Ak ide o tzv. súbeh zodpovedností, zodpovednosť jedného subjektu (zamestnávateľa podľa Zákonníka práce) nevylučuje zodpovednosť subjektu druhého (priameho škodcu podľa Občianskeho zákonníka), a to ani keď každá z týchto zodpovedností je vybudovaná na inom princípe. Sama existencia nároku poškodeného voči zamestnávateľovi podľa Zákonníka práce nijako nevylučuje nárok poškodeného voči subjektu zodpovednému podľa Občianskeho zákonníka. Kým nie je nárok na náhradu škody uspokojený celkom jedným alebo druhým zodpovedným subjektom, zostávajú obidva zodpovedné. Je potom na poškodenom, voči ktorému zodpovednému subjektu si nárok na súde, resp. u Sociálnej poisťovne uplatní (porovnaj rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu z 24.09.1968, sp. zn. 3Cz/36/68 publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R3/1969). Pritom nie je podstatné, ktorý zo zodpovednostných subjektov plnenie až do jeho zastavenia dobrovoľne poskytoval; je výlučne vecou týchto zodpovednostných subjektov, ako sa navzájom vyporiadajú.“ Rovnaký názor je vyjadrený aj v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/167/2020 zo dňa 25.05.2022.

50. Keďže v danom prípade dospel súd k nesprávnemu právnemu posúdeniu nároku žalobcu na úroky z omeškania, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nevykonal o tejto otázke navrhované dôkazy, resp. ich vyhodnotenie súdom v tomto smere absentuje, pričom nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

51. Napokon odvolanie tak žalobcu ako aj žalovaného smerovalo voči výroku V. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Týmto výrokom súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V odôvodnení potom súd prvej inštancie v ods. 34 uviedol len toľko, že rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkal, že súd pre aplikáciu ust. § 255 ods. 2 CSP neuviedol žiadne zdôvodnenie. Poukazoval na to, že on bol v spore v podstate v celom rozsahu úspešný, pretože v časti žalobou požadovanej istiny vo výške 18.018 eur vzal žalobu v priebehu konania späť vzhľadom na plnenie poskytnuté žalovaným a vo zvyšnej časti vo výške 1.030 eur súd jeho žalobe vo výroku I. vyhovel. Dožadoval sa preto priznania nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na druhej strane žalovaný v podanom odvolaní voči výroku V. o trovách konania namietal, že žaloba bola podaná žalobcom voči žalovanému predčasne, pretože žalovaný nebol v omeškaní s poskytnutím plnenia žalobcovi, keďže nebol v procese šetrenia oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku nečinný, preto mal žalovaný rovnako za to, že mu mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

52. Odvolací súd predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zistil, že v ňom absentuje akékoľvek odôvodnenie spôsobu rozhodnutia o trovách konania a uvedenie dôvodov pre aplikáciu práve ust. § 255 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nevyporiadal s argumentmi sporových strán ohľadom dôvodnosti podanej žaloby a neúspešnosti strán v konaní. Tento nedostatok robí rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách konania nepreskúmateľným.

53. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP), ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Zásada úspechu vo veci, ktorá je aj zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, charakteristická pre

sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech vo veci sa skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. V prípade čiastočného vyhovenia žalobe, je daný pomerný úspech žalobcu vo veci. Súd prvej inštancie sa však vo svojom rozhodnutí s posúdením pomeru úspechu sporových strán náležitým spôsobom nevysporiadal, neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za rozhodujúce pre jeho rozhodnutie, že žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania v danom prípade nepatrí.

54. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

55. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

56. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

57. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia o trovách konania v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia o trovách konania v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorý náležite nevysvetlil prijaté skutkové závery poukazom na vykonané dokazovanie a ktorého medzery v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v danej časti sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. o trovách konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

58. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou (ust. § 185 a nasl. CSP) riadnym spôsobom stanoveným pre vykonávanie dôkazov vykonať pre vec relevantné dôkazy ohľadom posúdenia nároku žalobcu na úroky z omeškania, skutkový stav komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia a rozhodnúť o nároku poškodeného na úroky z omeškania rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí pri zohľadnení účelu a zmyslu právnej úpravy úrokov z omeškania a zamýšľaných účinkov dotknutej smernice formou eurokonformného výkladu; potom vo veci v časti uplatnených úrokov z omeškania opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP, a to aj v časti o trovách konania odôvodniť, teda uviesť, aké dôkazy súd prvej inštancie vykonal, prečo niektoré navrhované dôkazy nevykonal, ako jednotlivé dôkazy vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil, k akým skutkovým zisteniam na základe takto vykonaného dokazovania dospel a ako vec právne posúdil.

59. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP). Pri rozhodovaní o trovách konania súd dôsledne vyhodnotí pomer úspechu sporových strán v spore.

60. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

26Co/28/2023

26Co/28/2023-

2216211510

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).